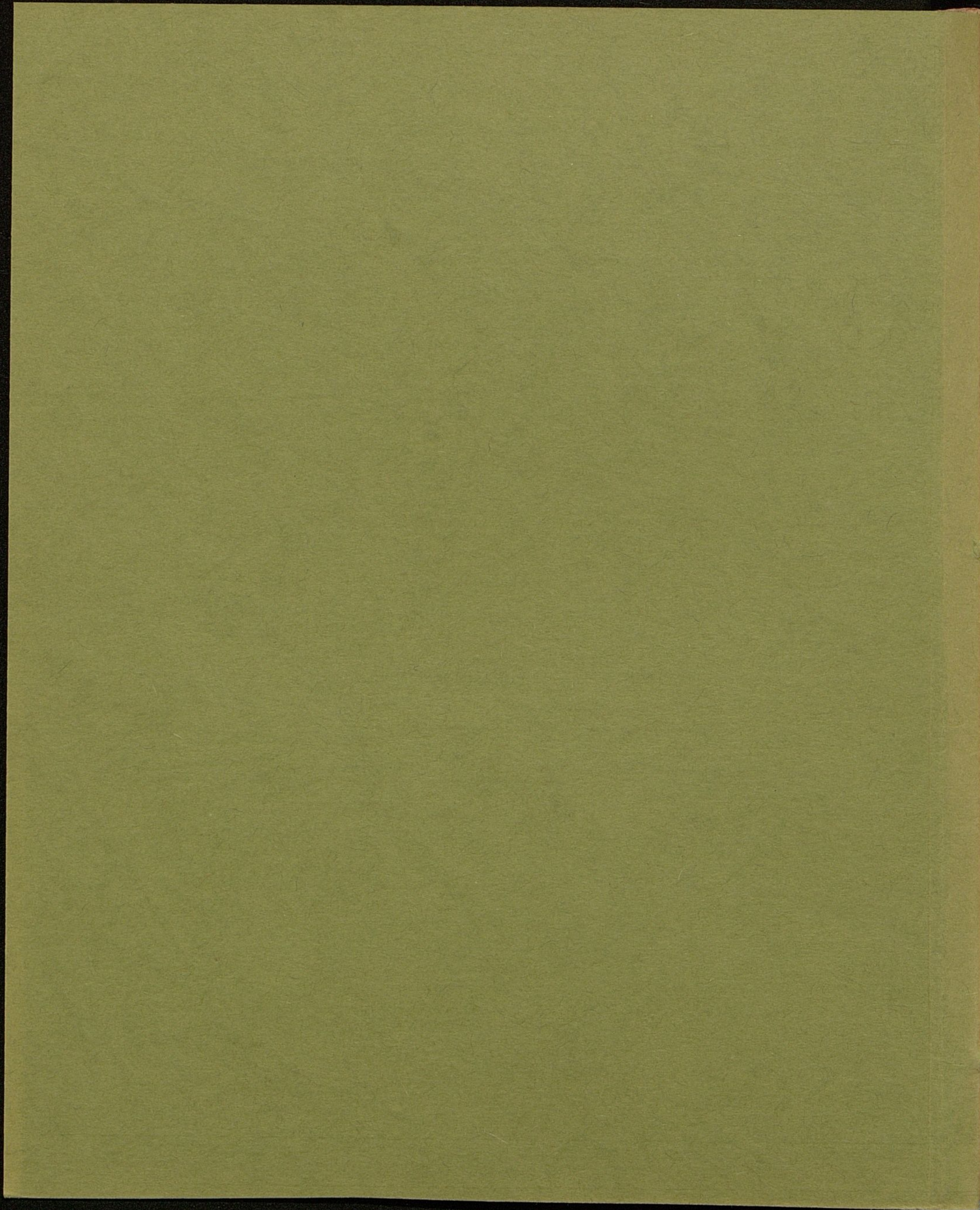


**05**

**A**

**2132**







VIRIS

MAXIME REVERENDIS MAGNIFICIS, NOBILISSIMIS,  
AMPLISSIMIS, CONSULTISSIMIS, EXPERIENTISSI-  
MO, ATQVE EXCELLENTISSIMIS,

DN. ABRAHAMO CALOVIO,  
Doctori Theol. incomparabili, Prof. Publ. Primario,  
Eccles. Witteberg. Pastori, Totiusq; Circuli Elect. Saxon.  
Superint. Generali, Consist. Eccles. Elect. Assessori  
Præcellentissimo,

DN. JOHANNIMARTINOLUTHERO,  
Hæredit. in Hohburg/JCto, Sereniss. ac Potentiss. Elect.  
Saxon. in Præsulatu Misnensi Consiliario Primario, Pl.  
Rev. Capit. Cizens. Decano, Eccles. Cathed. Misnens.  
ac Wurzens. Canonico eminens-  
tissimo.

DN. JOHANNI ERNESTO NORICO,  
JCto celeberrimo, Reverendiss. ac Sereniss. Principis  
Saxon Martispurg. Consiliario Gravisimo.

DN. JACOBO CLAUDERO  
SS. Theol. Doctore Familiatissimo, Eccles. Delitiensis Pastori,  
& Dioceseos illius Superint. vigilantissimo.

DN. CHRISTIANO BILEFELD,  
SS. Theol. Doctore, Ecclesi Wernigerodanæ Pastore, & illius  
Comitatus Superint. meritissimo, nec non Consistor. Ec-  
cles. Stolberg. Assessori gravissimo.

DM. JOHANNI BOHN,  
Philos. ac Medicinæ Doctore, ejusdemq; Lipsiæ Prof. Publ.  
& Practico Celeberrimo.

DN. *Hospiti Parentis instar venerando, DNS. Patronis Promo-*  
*toribus, & Affnibus suis plurimum honorandis atq; colendis.*  
Primum hoc Exercitium Academicum  
devoto animi cultu

*offert*

JOHANNES HÜLSEMANNUS.





A. & Ω.

**N**ihil in universa rerum natura ad Divini Numinis  
Majestatem tam proximè accedit, nihil Deo similis est,  
quam Princeps: singulare enim quoddam Dei est opus

*quo nihil majus meliusve terris  
Fata donavere boniq; Divi,  
nec dabunt quamvis redeant in orbem  
tempora priscum. (a.)*

a.] Horat. L.  
4. Carm. od.  
11.

Imago cœlestis Regis est, ut rectè Salmas. (b.) Effigiem Dei inter  
homines exhibens; eoq; DEI nomine non in sacris tantum, sed  
& in profanis insigniri Principem omnibus notum est, ut enim  
non nisi unum, eumq; perfectissimum adoramus Deum, id quod  
pulchrè more suo expressit Lyricus

b.] Defens.  
Reg. c. 5.

*Nil majus generatur ipso  
nec viget quicquam simile aut secundum (c.)*

Sic quoq; , quem veluti in mundo Deum, rerum omnium Arbiter  
ac Moderator constituit, ut sit Administrator & Vicarius in re-  
genda multitudine, Deum ubiq; præsentissimo referens imperio,  
Unus est, imperio divino simili res suas gubernans, id quod præ-  
clare Alexander innuit apud Justinum (d.) & Asin: Gall: apud

c.] Hor. l. 1.  
Carm. od. 12.

d.] l. 11. p. m.  
130.

Tac. Annal. l. 1. §. 12. p. m. 17. *Unum reipubl; corpus unius a-*  
*nimo regendum est. (e.)* Arist: Arnif: (f.) *Perfectissimus* taph. Pol. c.  
est Virtute, Auctoritate, Religione, Arist. (g.) *micans* 10. p. 263.

e.] 12. Me-  
f.] 3. Pol. 13.  
g.] 17. 5. Pol.  
c. 11.

inter omnes velut inter ignes Luna minores. *Summus quoq; in*  
his terris est ut Vellej: Paterc: (h) *eleganter, maximus imperio,*  
ait, solo Deo minor & ab eò secundus, divisum quasi cum eo te-  
nens imperium, ut iterum Vates ait (i.) *Tu secundo Cesare regnes:* h.] l. 2.

h.] l. 2.  
i.] l. 1.

Adeoq; πᾶσι τῶν κῦριον, ἀνεύθυνον, καὶ ἀνυπέθυνον ut Arist: i.] l. 1.  
(k.) ait nullis legibus obstrictus vel obnoxius: A quo n. in ordi-

k.] 3. Pol. 14.  
l. 2. 9. 2. 4. 10.

JOHANNES HILSEMANIUS

nem redigeretur is, qui tantum cæteris antecellit quantum ipse à Deo immortali distat? *Potentissimus* est, cui amplissima potestas & Dominium concessum, tantum enim potest incivilibus dependenter Princeps & Dei concessu, quantum ipse Deus in dependenter valet efficere. Horn. (l) licet enim homo sit mortalis, accepit tamen potestatem divinæ parem. Hanc illimitatam potestatem Marc. Terent. Eques Rom: apud Tacit: (m.) à Deo accepisse Principem agnoscit: Tibi [ad Tiberium oratione conversa] *summum rerum judicium Dei dedere, nobis obsequii gloria relicta est.* Et hinc Politicos potestatem Principis descripturos, haud parum desudantes, adæquantes tamen amplitudinem & splendorem destituere voces videmus. Jam audit *ἀρχαὶ ἐξουσία, κυρία ἀρχή*, Philosophorum apici *κρίσιον* (n.) appellatur *summa potestas*, quæ cuncta suo imperio subjicit atq; regit: Eleganter Clariss: Horn: (o.) *subjacent*, inquit, *omnia & singula civitatis ejus arbitrio; pro curat divina, ordinat humana, disponit sacra, moderatur profanis, privata ac publica suo jure complectitur. Ita diffundit se per omnia ea potestas & valet ubiq;.* Neq; alterius agnoscit tribunal, quod ejus actus irritos reddere queat. vid: Grot. (p.) Nec verò decebat, nisi humana major facultas, hanc ab ipso adeò Divino Numine productam dignitatem. Huic jus creationis in res ad unum omnes creatas absolutum prorsus imperium asserebat; Horn: (q.) Non ergo vilior poterat esse autoritas ejus, quem suas in terris gerere vices mandarat omnipotens: Quæcunq; tamen inde tanquam ex rivulo promanant majestatis jura potestate in caput inq; bona plenariè absolvuntur; Ex illâ & Legatorum mittendorum propullulavit jus, quod nemini nisi qui τὸ κρίσιον in Republ: tenet, competere vix quisquam saniorum Politicorum negaverit temerè; *An verò & subditi cogi & vi compelli à Majestate ad hocce humeris subeundum onus possint, intricatior emerfit questio, quam pro ingenii modo tractaturi Divinum Numen nostris ut allabatur cæptis de votè precamur.*

l.] L. 2. de Civit. c. 1.

m.] L. 6. Annal. c. 8.

n.] 3. Pol. 6. o.] B. 2. c. 1. §. 3.

p.] de J. B. & P. l. 1. c. 3. n. 7. p. 37. q.] L. 2. §. 9. p. 136.

§. I. Non erimus jam circa minutias Grammaticas occupati, nec de Synonymis, ut vocant, vocibus nimis solliciti, si quis

quis his talibus capitur, adeat eos, qui hanc de Legatis doctrinam  
 ex instituto & operosius persecuti sunt, Carol: Paschal: & Freder:  
 de Marselaer. Nec in legationum ortum earumque primas origi-  
 nes inquisivisse refert, cum, quod difficile & forte impossibile,  
 sit eousque penetrare, tum, etiamsi quid in hac re exploratum es-  
 set, quod a proposito nostro id alienum foret; Omnia igitur a-  
 lia, quam haec, agenda erunt: Nec de necessitate Legati quicquam  
 dicere animus est, cum quisque de suo sensu facile id intelligat,  
 sed unice de *coactione Legati* agendi locus erit. Cum enim Le-  
 gationem obire & immensi laboris & multi magnique periculi of-  
 ficiam sit, non raro accidit, ut, Viri, alias Reipubl: negotiis dif-  
 ficillimis deditissimi, illud humeris suis aut aegrius, aut plane non  
 imponi patiantur. Interim cum & Reipubl. ratio, & praesens  
 ac inevitabilis necessitas saepius id postulet, ut cum externis, [seu  
 amicis seu hostibus:] Principibus de rebus maximi momenti  
 transigendum sit. ipsum vero Principem a Regno abesse & *Caput*  
*rerum*, ut Tiberius apud Tacit: (r.) loquitur, *omittere*, vid: Ger-r] L. 1. c. 47<sup>o</sup>  
 dess: (s.) nec tutum, nec decorum, imo forte etiam a dignitate p. m. 32.  
 ejus remotum sit: [*Huic enim major est longinquo reverentia,*] (t.) s] in Tac.  
 alius, & spectatae quidem dignitatis, & exploratae fidei, & sin- Pol. Res.  
 gularis prudentiae Vir mittendus, qui Principis imaginem refe- Diff. 9. §. 82.  
 rens ejusdem causam dignè peragat. vid: Reinh: Condit: Matth: 84. p. 65. f.  
 Kirchn: Arum: (u) cum oculi quasi ac aures regnorum sint, ut t] Tib. ap.  
 loquitur Gvicciard: (x) Quodsi jam nemo in aula esset, qui sua Tac. l. 1. c. 47.  
 sponte arduum istiusmodi munus suscipere vellet, quaestio est; u] in spec.  
*An Princeps potestatem habeat cogendi, an cogere possit?* Fid. Pol. l. 1.

§. II. Ex jam dictis nemo non intelligit praecise de potesta- c. 11. p. m.  
 te cogendi Legatum quaestionem esse. Nolumus igitur hic at- 256. In Mi-  
 tendere & multis disquirere an, ut cogatur quis, *consultum sit nec nist. stat. de*  
*ne, an è re sit* Reipubl: ac expediat? Largimur sane, e re Reipubl: Leg: 15. de  
 saepe numero haud videri, si nolenti hocce radiosum onus Prin- de jure pub.  
 ceps imposuerit, invitis, quod dicitur, canibus venabitur, nec vol. 1. disp.  
 felicem facile res sortietur eventum: Quamvis non nesciamus 14. th. 15. seq.  
 Philipp: II. Hisp: Regis sententiam fuisse *peiores non esse Consilia-* x.] L. 15.  
*rios*, qui ad Consilium inviti veniunt, cui tamen justa per solvit Hist. p. 430.  
 Doctis: Fred: de Marselaer (y.) *ob perfidia, ait, periculum ejus ope-* y.] in Leg-  
*ra uti* 1. Diff. 9. p.

ra uti nolim, qui cogi debet. Etenim, quia invitus, etiam frigidè ac remissè facturus est quæ faciet, timendus quoque, si ardua & periculosa negotia sunt. Fieri enim potest, ut qui invidus, infidus fiat, aut certè negotii finem magis spectet, quam fructum. Non cogat igitur Princeps, nec recuset Legatus. Est verò nobis de jure controversia, an tanta competat eidem potestas, ut cogere vel invitum queat? Quod nos equidem putamus, asserentes, in arbitrio & voluntate suscipientis situm non esse, velit subire hoc officii nec ne? Quod si enim rectè ad quemvis alium honoris gradum & volentem & nolentem, si dignus fuèrit, adsumi posse Philosophus concedat, (z.) quidni & invito Legatio, utut arduum munus demandari à Principe posse statueremus? Fuisse hoc quoque Marciani responsum & Venetos eodem jure ac more uti, laudatus modò Mars: adnotavit l. c. cogi posse Legatum, si legitimam excusationem non habeat, si item malevolè Patriæ operam subducere velit.

z] 2. Pol. 9.

§. III. Atque in hoc, quantum ego quidem scio, omnes amicè conspirant, saltem illi, qui quid Princeps, & quam ampla ejus sit potestas, per spectum habent. Verè enim imperativa hæc est, quæ quodvis, quod ab honesto ac justo non remotum, imperare, & nisi morem gesseris ad ea compellere potis est. Sicut enim anima format & impellit omnia membra ut pro ipsius arbitrio quodvis officium faciat suum: Ita Princeps, qui Civitati vel Reipubl: quod anima corpori, est, ad arbitrium subditis imperare, & vi rectifantes adigere potest ad quævis, ut dicere cœpi, honesta & justa: & sicut Deus hujus universi Moderator omnibus omnia pro liberrima sua voluntate & absolutissima potestate injungere, & contra euntem in ordinem redigere potest, ita Principi, quem, si ita loqui fas est, *Pro-Deum* constituit concessit *ἐξουσίαν* seu potestatem omnia statuendi, cujus vigore refractarios vi compellere valet.

*Terrarum Dominis Christus dedit OMNIA posse.*

*Ille est Omnipotens, Hic Omnipotentis Imago.*

aa] in Laud. Ut non malè Coripp: Afric: (aa.) *si omnia posse dedit, dedit etiam potestatem cogendi ad Legationem.* Et sic aperuissem generalem fontem, Just. L. 2.



fontem, ad causam proximam assignandam nos urgere videtur  
tacita Lectoris expectatio.

§. IV. Fluit autem prono cursu Potestas cogendi Legatum  
ex illa, quam *in caput* personæ Princeps habet, *Potestate*; Hujus  
enim vigore Princeps potest subditis, quæcunq; cum jure Divino  
naturali atq; Gentium non pugnant, imperare, & præfractè ne-  
gantem obsequia, modo, quo placet, durissimo coercere, in ò  
pro re natâ & delicti ratione ultimo supplicio afficere; nec ho-  
minum quisquam impedire valet eum, qui summum, ut Princeps,  
Imperium habet, quo minus & exilio, & bonorum publicatione,  
imò morte ad quævis officia cogere possit; id quod ex summo  
Philosopho (bb.) sine operosâ arguendi figurâ colligo. Non ergo  
hic poterit effugere obsequium, subditus, *si vel ad truculentissi-  
mam eundem sit nationem*, Contingit: (cc.) tam diu parendum sanè  
Majestati erit, quam diu vitæ retinendæ super stat spes, atq; *evita-  
bile* periculum videtur. Nam sicut in præsentissimum vitæ peri-  
culum, quodq; evitari haut ulla ratione potest subditum inson-  
tem mittere, & ferocienti hosti in vindictam tradere, ipsi socie-  
tatis Civilis obligationi tacitæ, quæ ad mutuam sui defensionem  
omnes in eâ viventes devincit, directè pugnaret. vid. *Magnif.  
Ziegl. & Vasq.* (dd.) sic sane eadem suadet, ut maximo quanquam  
periculo, dum illud superari tamen queat, Civis objiciat caput,  
quo suæ Reipubl: promoveat utilitatem; Hinc & *jure Romano*  
publica hujusmodi officia deprecari nemo potest, eodemq; ad  
Legati obeundum munus tanquam Personale cogi posse subditum  
patescit, cujus tamen jam expilare scrinia non lubet, vid. in-  
terim Arum. Melch. Junius (ee.) quam obligationem Principis  
jussus reddit longe efficacior. Legi enim Principis ar-  
bitrium haut est absimile, vid. Just (ff.) Lex autem juxta Philo-  
sophum (gg.) *est oratio vim cogendi habens*; mandato itaq; Princi-  
pis eadem *vis coactiva* insit oportet.

§. V. At verò sit sanè dixeris habeat hanc cogendi pote-  
statem, ea tum demum locum inveniet, quando subditus ex la-  
borum fuga, itineris longi aut intricati tædio, auri sacra fan. e.,  
aut muliebri desidendi domi studio Legationem ad Gentem &  
morum elegantia, & animi moderatione commendatam, &  
ad Regem, ut Darius à Curt: (hh.) laudatur *sanctum ac mitem*  
suscipere

bb.] L. 4.  
Pol. 14  
cc.] de Leg.  
th. 31.

dd.] in Grot.  
L. 2. c. 25. n. 3.  
p. 509. Illust.  
contr. l. 1. c. 3.

ee.] de jur.  
pub. disp. 14.  
§. 5. part. 1.  
quest. pol. qv.  
8. p. m. 82.  
ff.] L. 1. c. 1.  
gg.] 10. Etb.  
c. ult.

hh.] L. 3.  
c. 8.

ii.] l. i. c. 13.

kk.] in Leg.  
c. 12 p. 48.

ll.] disp. 14.

th. 6. p. 328.

L. 2. c. 18. th.

2. p. m. 295.

L. 3. c. 9. §. 10.

p. 504. ad

cup. 3. §. 1.

p. 533. & de

Jur. bell.

disp. §. 21.

mm.] Ovid.

L. 3. Trist.

el. 10.

suscipere recusaverit : aliter longè decernendum, cum ad ferocem minus moratam [ quales Galli Senones à Floro (ii.) vocantur ] & inmanis audaciæ gentem, ad prædones aut Latrones abeundum fuerit. Sed tamen & ad hujus generis homines etiam Legatos mitti posse asserere non dubitat *Doctis. Carol. Paschal.* (kk) idq; putamus rectissimè [ quanquam incommodius non nihil loquatur, quando mittendos ad Latrones *Legatorum* Nomine dignatur, qui potius *Deputati*, vel alio nomine insigniendi erant, cum notum sit, *jus mittendorum Legatorum tantum inter Majestatem & Majestatem* obtinere, ; qua tamen destitui Latrones certissimum est. vid. Arum. Grot. Ziegl. (ll.) Si Reipubl. intersit, & Princeps velit. Neq; sat urgens excusatio esse potest, si quis ob morum, quibus cum agendum est difficultatem abire nolit : nimis restricta potestas principis fuerit, si non, nisi ad faciles, moribus decoris, & amabilibus in sermone homines cogendi jus haberet. Nullus igitur ambigo asserere in mediam Barbariam, ut abeat cogi posse subditum, ubi

*Sauromata cingunt fera gens, Bessig, Getæq;.* (mm.)

horum enim metum præsumtio quod populi ad quos mittuntur observaturi Jus Gentium essent, infringere poterit.

§. VI. Quid verò si inimica non solùm gens, quæ ob hostilem animum formidabilis, sed & *ferina* fuerit, quæ medium digitum ostendere, naso, quod ajunt, ad unco suspendere, & omni contumeliarum genere Legatos afficere, ferre, raptare, atq; huc & illuc distrahere didicerit? Ut huic dubio pondus accedat, audiamus hujus rei unum atq; alterum exemplum : Omnibus *ex Sacris* notum est, qua ignominiâ ab Ammone, Ammonitarum Rege Davidis, Humanissimi, quem Sol vidit, Regis Legati fuerint affecti, *medium cujusq; mentum nudatum est barba*, incredibilis insanix argumentum accessit *vestium*, in circumcisionis ludibrium, *usq; ad nates præcisio*. Nec minus atro, quod dicitur, carbone notanda propudiosa, qua *Mithridates* Manlium Acilium : Roman. Legatum excepit contumelia, quando *Asino impositum ad omnium ludibrium per urbem circumvexit*, teste Apiano. Zacharias & Theodorus Imper. Rom. ad Persas. Legati vix melius habiti, hi enim totum trimestre nec quicquam tritum

in Perfide omni injuriæ & acerbitatis genere conflictati cum de-  
niq; dimissi essent, ac *per longiora ducti diverticula paululum cum  
processissent, postridiè per eadem reverticula, per quæ iverant reducti*  
ac pluribus ludibriis affecti deniq; è Perfide ejecti sunt. vid. Me-  
nand. [nn.] Eandem fortunam expertus est L. Posthumius à Ro-  
manis Tarentum missus, hunc Cives Tarentini *fæde conspurca-  
runt*, addidere risum, ut voces tanquam maculæ essent; nec me-  
liori loco fuerunt illi qui *derisi, sordibus lapidibusq; à variis petiti*  
fuerunt, de quibus Carol. Paschal. [oo.] Cum autem Genero-  
so animo nihil tam grave, tam intolerabile, quam contumelia  
& ludibrium esse queat, dubium esset, an ad talem gentem ut  
quis eat superior vis cogere possit? Equidem ejusmodi barba-  
rorum hominum genus vix nomine, ne dum commercio homi-  
num dignum videri posset, cum Legationi vim facere sit totius  
humani generis hostem se profiteri; Hominum enim inter se  
commercium mutui boni & beneficii causa extra injuriam om-  
nes ponunt, sed Legatio commerciorum, ut ita dicam, com-  
mercium est, apud omnes, & veluti quodam consensu omnium  
sanctum & inviolabile, quod læsum severissimè vindicanum;  
igitur non fit verosimilè, gentem aliquam Legatos ad se missos  
ludibrio exposituram esse, cum perjuris DEUS & homines sint  
infensissimi, ut in clutum Spartæ Decus *Agésilæus* apud Corn. Nep.  
elegantè non minus quam verè judicavit; *jusjurandum serva-  
bat, multumq; in eo se consequi dicebat, quod Tisaphernes perjurio  
suo & homines suis rebus abalienaret: & DEOS sibi iratos redderet:*  
Hac spe fretus & Princeps mittit, non missurus fortè si certò sciret  
Oratorem suum indignis modis habitum iri, & recusante subdi-  
to ad munus cogere posse, non dubitamus asserere.

§. VII. Sed si is, ad quem mittendus Legatus, *inimicus, si  
hostis sit? si non satis tutum per effrenatarum Gentium arma,* (ut  
Hannibal Saguntum obsidens, ad Roman. Legatos locutus est  
apud Liv.) *adire?* an & tum cogi potest subditus à Principe, ut  
hoc muneris suscipiat? Quidni. Quamvis enim ob veneratio-  
nis & auctoritatis conservationem ad hostes non facilè mit-  
tendus sit Legatus, ut monet Fred. de Marsel. [pp.] interim sæ-  
penumero rerum agendarum tanta instat & urget necessitas,

B

pp.] L. 2. de  
Leg. diss. 19.  
qvæ p. 406.

oo.] in  
Leg. 6. 25.

quæ in melius sua mutari exoptat, ut ad hostes truculentissimos  
 mitti oporteat Legatum, qui prudenti consilio rem peragat po-  
 tius, quàm ut vi armorum inter posita cum discrimine & multo-  
 rum periculo negotium conficiatur: Neq; enim nugatoris Co-  
 mici, sed potentissimorum quoq; Principum vox est: *omnia prius  
 experiri, quàm armis sapientem decet.* Sic enim gloriatur Tibe-  
 rius ad Germanicum scribens, *se novies à Divo Augusto in Germa-  
 niam missum plura consilio, quàm vi perfecisse:* Nimirum, allega-  
 tione sapius & incolumitas, & Auctoritas Regni ceu à fonte pro-  
 fluit atq; dependet. Si itaq; nolit subditus sua sponte suam  
 Reipub. conferre operam cogi ad officium posse nullum est du-  
 bium, etiamsi ad hostem sit contendendum. Sit non satis quan-  
 doq; tutum per arma adire, tamen sciat, *Nomen Legati* (dicam  
 verbis omnium disertissimi Oratoris ex lll. Verr:) *ejusmodi esse  
 debere quod non modo inter sociorum jura, sed etiam inter hostium  
 tela incolume versetur.* Omnium enim populorum unanimi  
 consensu Legatorum Capita ἀσύλα sunt, atq; inviolabilia.  
 Nequaquam ergò Grotio assurgimus, Qui [qq] Atheniensium ap-  
 probare conatur factum, qui, referente Thucid. L. 2. Legatum  
 Lacedæmoniorum Melesippum, Auctore Pericle, extra fines A-  
 gri Attici dimiserunt, quod *ab hoste armato* veniret. Quod si  
 enim hi admittendi non essent, quæ ratione bellorum componi  
 tempestates possent? quomodo amabili pacis vinculo coalescere  
 rursus irritati semel animi valerent? Certè nec induciæ pangi po-  
 terunt, nec ullæ conventiones firmari, nisi per Legatos & inter-  
 pretes. vid. Magnif. Dn. D. Ziegl. l. c. nisi fortè constet, *specula-  
 tores* potius esse quàm Legatos qui mittuntur, quos supplicio  
 quàm honore digniores rectè pronunciat. Reinh. Condit. [rr.]  
 §. IIX. Sed cum Legati eorum, à quibus injuriam timere  
 possumus, non rarò *detineri* solent; id quod Historicorum, quæ  
 memoriæ prodiderunt monumenta veterum æquè ac recentio-  
 rum commemorant. *Carthaginenses* certè Scipionis Legatos tan-  
 tisper apud se servarunt, donec qui Romam missi fuerant, rediis-  
 sent: *Themistoclis*, Viri prudentissimi consilio Athenienses Lacedæ-  
 moniorum Legatos prius non dimisisse, quàm ipse fuit remis-  
 sus Auctor est Corn. Nepos. c. 7. Sed & idem *de Carolo V. G. M.*  
 Francisci

qq] L. 2. c. 18.  
 n. 3. p. 295.

rr.] Spec. de  
 Hd. Pol. l. 1. c.  
 n. n. 15 p. 254.

Francisci Galliarum Regis & Francisco Caroli Legatos detinenti-  
 bus nos præterlapsi seculi Annales erudiunt. *Valentinus* cum a-  
 liis Legatis Romanis detentus à Turxantho est; Et Abarum Dux  
 Bajanus habuit in vinculis Comitem Legatum, & Vitalianum  
 interpretem, ut apud Paschaliū [ss.] ex Historiâ relatum legi-  
 mus. Perfes quoq; ultimus Rex Maced. ab Æmilio Consule, ss ] C. 25.  
 tandem victus & triumphatus Legatos Rom. ad se missos corri-  
 puit ac vinxit; Ipse *Cæsar* (referente quem mox allegabimus Ze-  
 vecot.) Germanorum pacem & agros rogantium Legatos detinu-  
 it, ut imparatos, nec tale quid opinantes, opprimeret: quod e-  
 tiam, post eum fecit *Basilius Moschus Livoniæ Legatos* tum diu a-  
 pud se detinens, tum per loca remotiora duci curans, ut hostes  
 offenderet imparatos. [tt.] Quæritur non immeritò, num à Prin- tt.] Zeveco.  
 cipe quis ad Legationem ubi detentio probabiliter metuenda vel pla- tius] obs. in  
 nè certa est, vi adigi queat? Omnino abeundi celeritas incumbit Flor. p. 57.  
 subdito, si Princeps jusserit, nihil enim huc usq; contra honesta-  
 tem jubet, ut supra jam monitum est, Principi competere pote-  
 statem in Caput subditi, cujus vigore injungere possit ei, *quæcumq;*  
*non illicita*, & refractarium ac negantem obsequia duriori modo  
 coercere, & pro qualitate ac conditione delicti ultimo supplicio  
 afficere. Notissimus est Turci Tyrannicus mos, quod nullis  
 de causis obtorto sæpe collo in foedissimos carceres detrudantur  
 Legati; nec tamen Reip. commodum huic incommodo postpo-  
 nendum: Exemplo præit *Illustris Bâro de Gois*, qui, cum invictis-  
 simus Imperator noster Leopoldus cum Mahumede IV. Turca-  
 rum Imperatore bellum gereret, & de mittendo Legato disquire-  
 retur, primùm verò nemo esset, qui præsentissimo *detentionis*  
 periculo sese objicere vellet, Cæsar tandem sua se Majestate &  
 Auctoritate ex Aulicis suis quem coacturum indiceret, sponte se-  
 se obtulit, qui postmodum Turcica custodia per longum tempo-  
 ris spacium asservatus fuit. Sane nisi Princeps potestatem cogen-  
 di haberet, Cæsar nullis comminationibus aliquid efficere po-  
 tuisset.

§.IX. Major longè ac intricatior difficultas sese hic  
 exercit, ubi cavendum seriò, ne aut arctis nimium cancellis pote-  
 statem Principis constringamus; nec subditorum obedientiam

servitio magis quàm obsequio aptemus : Quid enim si Princeps, cujus subditus sum, ad eos me mittere velit, quorum ipse antea Legatos nefarie violavit, an parere tenebor meq; in truculenti Regis nil nisi atrocissimam vindictam meditantis manus tanquàm piacularem victimam tradam? Vix poterit componi accuratè hæc controversia, nisi illa prius enodata fuerit quæstio: *An Talionis jure interfici, aut malè tractari possit Legatus ab eo veniens, qui tale quid patravit?* feliciter hac in re prævit Grotius, cujus hîc adscribere verba non pigramur: *Jus Gentium*, inquit, non tantum mittentis cavet Dignitati, sed & ejus, qui mittitur securitati.

uu. ] L. 2. c. Quare cum hoc quoq; tacite contrahitur Huic ergò fit injuria, et-  
18. n. 7. p. 299. iam sibi, qui misit, nulla fiat. [uu.] Quin & Talionem locum obti-  
xx. ] l. 5. c. 27. nere in hocce casu prorsus negamus; Est scilicet Talio. ut Isidor.

[xx] finit; similitudo vindictæ ut taliter patiatur quis ut fecit; quod hoc in casu affirmari nequaquam poterit, quàm enim noxa se contaminavit Legatus? Qui quanquam Principis Personam referat, publicam tamen refert non privatam, non conspurcatam vitis nec potest fieri ex peccato alieno, cum talio caput noxæ præcisè sequa-

yy] l. 2. c. 8. tur. add. Horn. [yy.] Quid, quod & tacitus ille, ut Grotius vo-  
n. 11. p. 400. cat; de securitate contractus fidem ejus, ad quem mittitur Legatus, obliget, quæ tamen & hostibus & fidei violatoribus data servanda omnino est. Ex positis his non difficilè adeò erit propositam controversiam definire, militat etenim & hîc præsumptio pro offenso, quod juris potius Gentium immunitatem Legato concessurus, quam suæ libidini improbè auscultaturus sit. Ergò non poterit subditus obsequium hîc Principi subtrahere. Non quidem probamus eorum ausum, qui eò adstringere obsequium parentium allaborant, ut vel certissimam subeant mortem, cujus evitandæ spes nulla superfit: Impium ac detestandum putamus

zz. ] Theol. eorum factum, ut inferius dicemus. vid. interim P. Layman. (zz.)  
Moral. §. X. Major adhuc exsurgit difficultas. Proditum est Le-  
tract. 3. p. 3. gatos ab iis, ad quos missi sunt, veneno sæpius nonnunquam  
c. 1. ferro, interfectos. Persæ sanè (aaa.) negarunt expedire sibi a-  
aaa. ] Me- micitiam cum Turcis contrahere exprobrantes illis, quod Lega-  
wand. Ecl. le- tos quosdam veneno absumerint: Romanos in Mithridatem ac-  
gat. 86. cendit indigna Legati Consularis cædes: Nec minus in ipsâ lu-  
dorum

dorum frequentia trucidati leguntur Legati apud Florum [bbb.] bbb.] *Lib. 3.*  
 Clariss. Carol. Paschal: ex Appiano refert Legatos Romanos, qui *c. 18.*  
 caducea ferebant inviolabili veste circum amictos, frustatim  
 concisos à Gallis, eaq; frustra per campos disseminata. Nota  
 quoq; Domitiani crudelitas, quam contra jus Gentium, ac hacte-  
 nus intemeratam Romanorum fidem, erga Quadorum Legatos  
 exercuit. Brundisiorum Legati ab Appulis interfecti perpe-  
 tuam in Urbe sedem nacti sunt, ut Justinus habet. Sic Cicero  
 inter reliqua crudelitatis facinora numerat grande nefas Pisonis,  
 quod Bessicæ gentis Principem, cum ille Legatus in castra venis-  
 set, & magna præsidia ac auxilia à Bessis peditum equitumq; pol-  
 liceretur, securi percussit, neq; eum solum sed & cæteros, qui *ccc.] Orat:*  
 simul venerant. [ccc.] ipsâ morte major vis Legatis à Pantoleo- *37. in Pis: p.*  
 né Eleorum Tyranno illata qui ad se missos castrabat, & quæ *m. 761.*  
 exempta erant, vorare cogebat. [ddd.] Quis verò horrendam ac *ddd.] Zevet.*  
 prope dixerim in auditam immanitatem Helenæ Russorum Regi- *in observ. ad*  
 næ, vivos & valentes Legatos Prutenorum sepulchro condentis *Flor. p. 57.*  
 ea, quæ deceret, ratione describeret, quæ nec his satiata alios ad-  
 huc quinquaginta illustres & summos Viros cum Asseclis clam  
 cremari iussit, post quinque millia pellexit, vinoq; sepultos imma-  
 ni nec idedit, ut gravi facundia hoc scelus commemorat sapius  
 laudatus Fred: de Mars. (eee.) Quæritur ergò, an & tunc Princeps *eee.] in Le-*  
 ubi periculum veneni, concisionis, crudelis interfectionis, sub- *gat. L. 2.*  
 ditum cogere possit, ut Legationis munus in se suscipiat? Stamq; *diff: 13.*  
 adhuc ab affirmante. Quod si enim jure belli potest subditum  
 in medium belli discrimen transferre, ubi coherentes co-  
 minus pugnam conferere, arma armis pulsare, mu-  
 cronas in ora dirigere, conlato pede dimicare, & vincendo sibi  
 locum facere coguntur, qualem periculosam pugnam eleganti  
 ornatoq; dicendi genere describit Curtius [fff.] quo casu egregia *fff.] L. 3. c.*  
 quidem, & pulcherrima, certa tamen morte concidunt, multi *2. Flor. L. 4.*  
 & eo ipso loco, quo constiterant, vitam pugnantes amittunt. *c. 1.*  
 [ggg.] Idq; sine ulla violatione Justitiæ, ut superius evictum est. *ggg.] Arian.*  
 Agnoscunt hoc optimi quiq; in Republ: qui in gruente bello, vo- *l. 2. de Ga-*  
 tis, consilio, manu, omniq; conatu hostem à finibus arcent, & *zens. Flor.*  
 ad commune incendium extinguendum concurrunt: Frater *de Catib*  
 Regis Darii Oxathres, cum Alexandrum instare ei cerneret,

hhh]. *Curr:* omnes Alexander, ut fulmen belli prostravit. (hhh.) Expressisse  
*l. 3. c. 11. p. m.* Oxathres hic civis boni munus putandus est, quod qui refugit ut  
90. vi adigi possit ambigendum non est; Quare ergò dubitarem de  
Legato? Si enim Imperium Principis in subditorum caput eò  
se extendat usq; , ut vel invitum queat cogere, ad suscipienda ar-  
ma, repugnantemq; ac nolentem in hostes ducere vid. Magnif:

iii.] *l. 2. c.* D. Ziegl. & Horn: (iii.) Quidni & Legatum mittere possit nolen-  
*2. § 16. p. m.* tem, cum in bello in apertius longè periculum conjiciatur subdi-  
231. tus quam Legatus, cum hic semper militet præsumptio hostes jus  
gentium esse observaturos, nec temerè læsuros eum, cujus secu-  
ritas & hominum præsidio munita & jure divino velata est, ut  
loquitur Cic: (kkk.) Stat itaq; nostra sententia, Legatum immi-  
nente gravissimo mortis periculo cogi posse.

kkk.] *Orat:*  
*30. de Ha-*  
*rusp: resp:*  
*n. 14.*

§. XI. Notanter dico PERICULO MORTIS: Aliàs  
ubi omninò certa, & nullo modo, vi, arte, virtute nulla evita-  
bilis mors expectanda, ibi non cogi posse subditum existimo;  
Vix ex alio principio Saul sibi temperasse videtur, quo minus in-  
jungeret cuidam ex benè magno exercitu, ut cum im-  
mani Philisteorum monstro Goliatho manus confereret, suiq;  
copiam faceret hosti, quia ipsa mors humanis viribus inevitabilis  
illum excepisset: Sit igitur cum periculo mortis conjuncta Lega-  
tio, ubi spes salutis ullo modo superest, cogi ad eandem potest  
subditus, cum actio à Principe hæc instituta nec in divina nec  
humana impingat jura. Periculum certè non statim absumit  
eum, qui periculo objicitur, & eò major evadendi spes Legatum  
alere potest, quò pacatiori animo venire eum certum & persua-  
sum omnibus est; Quæ enim alii cruento bello strictoq; ense vin-  
dicant, eadem Legatus solo consilio & prudentia sine sanguine  
expedit. Et hinc omnium fere gentium consensu inviolabilis  
esse putatur, adeò ut ne verbo quidem duriori impunè lædatur.  
Romani ob superbius appellatos Legatos Corinthum totius Græ-  
ciæ lumen extinctam esse voluerunt, & jus Legationis verbo vio-  
latum Bello persecuti sunt. (III.) Unde Herodes præclarè dixit:  
Quid fieri magis impium potest, quam Legatos occidere pro æ-  
quitate seu pace loquentes.

III.] *Cic:* *O-*  
*rat: pro Le-*  
*ge Manil:*  
*n. 11.*

§. XII. Intendo



§. XII. Intendo nervum. Sæpè numero externæ seu  
versutiæ, seu perfidiæ domestica sagacitate occurren-  
dum, si commune quoddam suscipiatur negotium, & obsides  
cautionis causa petuntur, ne in conditiones iniquas aut nocitu-  
ras Reip: cogamur descendere: quod satis suo exemplo docuit  
Irene & Constantius, fidem ab Aarone Arabum Principe, bar-  
baram non expectatis obsidibus experti. v. Nobiliss. Marsel.  
(mmm.) Cum vero nimis onerosum munus & onus sit, & peri- mmm. ] in  
culosa conditio obsidem agere, & fortè nemo non eandem de Legat: l. 2.  
precarî malit, quam sustinere, à Legitima vi, ut Obses ad perfî- dissert. 19. p.  
dum abeat, adigi posse persuasum omnibus est. Non possum 418.  
non Clariss. Hornii, quæ in hanc rem faciunt verba conspicien-  
da sistere. (nnn.) Majestas etiam invitum hosti, seu populo, nnn. ] L. 2.  
cum quo intercessit fædus, Obsidem dare vi potestatis, quæ in ca- C. 2. §. 17. p.  
put dirigitur, valet. Cogi potest, ut eat obses; & si sefellerit 236.  
custodum solertiam, à civitate, ad quam redit, reddendus est.  
Si jam Princeps cogere potest civem ad id, quod cum majori pe-  
riculo conjunctum est, nempe ut quis obses tradatur, non vide-  
mus, quî se excusare queat Legatus ab eo, quod minoris est peri-  
culi, & qui à Majestate cogi nequeat.

§. XIII. Atq; hæc hæctenus differere, quousq; Princeps Ci-  
vem ad Legati munus sustinendum cogere possit, voluimus. Jam  
quo casu non possit, dispicere juvat: Damus mentem nostram  
brevis hæc assertione: Princeps non potest cogere civem aut  
subditum ad munus Legati suscipiendum, ubi in evitabilis &  
certissima mors manet Legatum: Declarationis causa ponamus  
Turcam, vel alium aliquem Tyrannum, ad quem publici negotii  
causa Legatus mittendus ex jussu Principis esset, sacro sese jura-  
mento obstrinxisse, se hujus Principis [quicumq; tandem is esset]  
Oratorem adventantem, truculentissimo mortis genere subla-  
tuum insuper habitis vel suorum consiliis vel Legati precibus.  
Hoc casu negamus subditum à Principe cogi posse jure, ut vitam  
hostibus prodat. Imo subditus, si sese quidem ultro ad istius-  
modi Legationem offerret, aut cogi se pateretur, nostro quidem  
judicio gravissimi criminis reum se faceret: Huic assertioni ut fi-  
dem conciliemus persuasione longâ non est forte opus: talis  
enim

enim vis cum Legibus iustitiæ, omnium prudentum consensu, pugnat. Quamvis enim Principi à DEO absoluta & infinita, ut sic dicam, potestas concessa sit in subditum, & subditus quibusvis mandatis superioris morem gerere & iussa capessere per conscientiam teneatur; Ad ea tamen, quæ ex se, & sua natura moraliter mala sunt, & à iusti rectique semita deflectunt, sese neutiquam extendit. Ut Numen supremum, quod sibi ipsi Lex & honesti norma, non potest hominem innocentem perdere, ita nec Majestas Dei vicaria in perniciem alicujus hominis nihil committentis consentire, nedum ut certo pereat, cogere potest.

ooo.] *ib. 1.*  
*de Off:*

ppp.] *L. 1.*  
*de Offic:*

qqq.] *Cic:*  
*Off: L. 1.*

§. XIV. Juri Naturæ consentaneum est, ne quis innocens lædatur, suum cuique tribuatur, etiamsi fuerit infimæ sortis homuncio, etiamsi servus, ut præclare dictum sit à Cicer. (ooo.) meminimus autem etiam adversus infimos iustitiam esse servandam: Est autem infima conditio & fortuna servorum. Quod si adversus ejusmodi abjecti animi & sordidi ingenii hominem nihil suscipiendum, quod à iustitia remotum videri potest, (videretur autem cum primis, si præsentissimæ neci nihil meritis daretur) quantum minus is, qui & generis gloria & propria virtute omnium maximè floret, adeoque decus Civium, alienæ libidini objici contra jus Naturæ poterit? Naturalis est sui ipsius conservatio, & destructio sui contra Naturam, ita enim eloquentiæ Princeps (ppp.) Generi animantium, scribit, omni est à naturâ tributum, ut se, vitam, corpusque tueatur, declinetque ea, quæ nocitura videntur: Hunc naturalem impetum extingveret Princeps ad præsentissimam cædem offerens dite, quæ vale Legatis inesse debet, pectus. Cogita immoderata Tyranni desideria Legatum perdendi Principi perspecta esse, & certò explorata, annon eadem sui civis coactione suâ adjuvat? Annon proditionis imò parricidii reus erit? posset conservare & immani morte liberare, si non cogeret, E. ipse se participem facit criminis nefandi, quando ut copiam sui hosti faciat, vi adigit. Duplex iniustitiæ genus facit Cic: (qqq.) Unum eorum qui inferunt, alterum eorum, qui ab iis, quibus infertur, si possunt, non propulsant injuriam: Et postquam de primo pauca quædam more suo solidè dixerat, hæc de posteriori subjicit; Qui non defendit, nec obsistit, si potest, injuriæ

juræ , tam est in vitio, quam si Parentes , aut Patriam , aut socios deserat ; si is qui deserit eum , quem defendere & poterat & debebat , injustitiæ postulari potest , multò magis is , qui non solum deserit , sed & impellit , ut eum , qui non quacunq; levi tantum injuria , sed truculentissimâ morte affecturus est , conveniat . Omnes itaq; cordati vident , injustissimam coactionem , uti certissima nulloq; modo evitabilis mors est , futuram esse .

§. XV. Barbarorum est existimare laudem Regiam in eo collocatam esse , si ad quævis perpetranda & sustinenda subditos impellere & obstantem armis & vi tollere possint . Unde in Historicorum monumentis legimus , multis à Barbaris Principibus , ut se vel gladio in propria viscera converso enecarent , vel ex altissima turri vel rupi se præcipites darent , imperatum , & sine uliâ tergiversatione promptissimè effectum esse : Sed quis non toto animo detestetur , istiusmodi Tyrannidem ab unâ parte , ab alterâ vero inconsultam & cæcam obedientiam ? Omnem humanitatem istiusmodi ejurasse mihi planè persuasum est .

§. XVI. Hæc utut ita se habeant , non tamen nulla planè difficultate premi possunt . Possent enim obverti jus quod Principi in vitam civis concessum esse certum est , communiter *jus vite & necis* vocari solitum , de quo ap: Senec: (rrr.) *Ego vite necisq; gentibus arbiter , qualem quisq; sortem statumq; habeat , in manu mea positum est .* Et in Thyeste : *Vos quibus Rector maris & terre , jus dedit magnum necis atq; vite .* Cum Abdolomino Regnum ab Alexandro traderetur , si Curtio tutò creditur , dictum ipsi : *Cum in Regali solio residebis vite necisq; omnium civium Dominus .* (sss.) Insigne hujus erat apud Imper. Rom: pugio & gladius , in inauguratione Principi pugio oblatus , quo nomine commodus Imper. à militibus salutatus & circumlatus est per celeberrimos vicos , strictum D. Julii gladium tenens detractum de lubro Mortis , atq; in primâ gratulatione porrectum sibi à quodam . Quod si ergò jus vitæ & necis jure sibi Princeps arrogat , certe haud obscure & eidem ex eo fluens videtur jus attribuendum , cogendi etiam ad Legationem , in quâ præsentissima mors expectanda est . Et sanè ad quid jure jurando subditus sese adstringit se vitam & sanguinem & omnem fortunarum suarum substanti-

rrr. ] I. de  
Clement:

sss. ] Curt:  
L. IV. C. I.

C

am

an Reipub: usibus & Principis imperio consecraturum? Sed & illud quempiam movere posset, quod Princeps civem ad bellum cogere, in periculosissimo loco, ubi pugnacissimi hostium occupati sunt, & fortissimè pugnantes conficiunt, statuere, sine iniustitiæ nota, possit: Non igitur limites honesti justiq; excesserit, si ubi idem metuendum civem ad Legationem periculosam coegerit: De similibus enim idem iudicium. Multis verò videtur simile, Imperatorem bellicum in pugna navali constitutum, ubi ad extrema fuerit perventum, & periculum imminet, ut cum omnibus munimentis & tormentis bellicis in hostium potestatem veniat, ex quorum arbitrio deindè vivendum sit, posse se re probè deliberatâ & expensâ, in casu captivitatis inevitabilis, cum omni armatura, militibus & navibus pulvere tormentario perdere. Non infreqvens hoc est Batavis, qui puerum conductum ad pulverem tormentarium statuunt, qui urgente necessitate pulverem accenderet, quod phrasi nautica vocant den rooden. Naen in het cruyt stecken. Horum exemplum secuti sunt Hispani Anno 1621. Archithalassus Jan Michielse ne expugnaretur per foratam navim profundo merfit, ipsi natando sibi consuluit, reliqvas naves accenso pulvere pyrio maluit perdere, quam se hostium fidei committere. Imitatus est hanc fortitudinem [sic nomine virtutum vitia obteguntur] quidam Svecorum teste Loccen. (ttt.) qui, ne in Dantiscanorum manus perveniret, navim incendit. Si hoc, nec inconveniens erit unum aliquem civem, publicæ rei necessitate ita exigente, periculoso isti muneri præficere.

ttt ]L. 3. de  
Jure Marit:  
c. 9.

§. XVII. Atq; hæc ita objici possunt nostræ sententiæ, quæ nos tamen facilè, ut spero, expediemus. Jus vitæ & necis Principi denegare nullo modo possumus, sequelam verò existimamus esse omnino nullam. Princeps habet jus vitæ & necis, ergo potest civem cogere ut certissimæ sese objiciat morti. Perinde enim colligas: Princeps habet jus armorum; Ergo sine ullo discrimine illud usurpare potest in vicinum tranquillitatis studiosissimum; Habet jus vitæ & necis, Ergo quemvis pro lubitu sine causa neci destinare potest? Nemo, nisi qui exiguo fine fas & nefas discernere didicit, has sequelas admittet. Probè itaq; notandum

notandum est, jus vitæ & necis [sicut & omnia alia jura, belli, armorum] concessum quidem esse Principi, non tamen ad scele-  
ra, quæ sine dubio ingens est & morte piandum, si quis civium præsentissimæ morti offeratur cum servari tamen possit. Non incommodè jus vitæ & necis ab exercitio istius juris distinxeris, vel actum, si Philosophicè animi sensa promere velimus, primū ab actu secundo. Jus semper & ubiq; Principi competit, exercitium non nisi in loco. Res, ni fallor, clara jam est ex supra datis instantiis ab armorum jure, quod Principi semper & ubiq; concessum est, exercitium verò non, nisi ubi per justitiam expediendi arma queunt. Formula jurisjurandi, quam secundo loco attulimus, nihil aliud evincit, quam civem velle & debere paratissimum ac promptum esse vitæ & sanguinis jacturam facere, si Princeps id justè voluerit, in præsentem verò, de quò sermo nobis est, casu justitiæ non habetur ratio. Distingvendum adeoq; existimamus *inter juramentum de vitâ prodigenda absolutum & ordinatum*. Major vera est de juramento *absoluto*, nullis, ne honestis quidem, conditionibus adstricto. Sed minor esset falsa, Civis enim non jurat absolutè, ut planum est: De *Ordinato* verò juramento si major concipiatur hoc sensu, qui vitam & sanguinem Principis Imperio consecravit, *quousq; intra limites justitiæ & honestatis substiterit*, ille tenetur ad Legationem subeundam, quando certissima & inevitabilis mors expectanda, falsa est. Tertium verò totum à nobis conceditur: Sicut enim civis ad periculosissimum bellum cogi potest & in fronte collocari, v.g. David strenuum Bellatorem Uriam sine nota ibi, ubi pugnatum acerrimè fuit, statuere potuisset, modo sanguinarium Consilium non agitasset animo, Ita quoq; ad Legationem cum periculo conjunctam cogi civem à Principe posse non dubitamus amplius. Audiamus disertissimum Horn: (uuu.) *Potest quidem Imperans subditi caput periculis objicere, sed bellatorem victoria spes educit militem, non perdendi consilium*. Parodia est facilis. Illud verò quod ultimo obvertebatur, Imperatorem Bellicum posse se cum navibus pulvere pyrro perdere, si periculum sit perveniendi in manus hostium: Nos crudele existimamus facinus, si id patriverit miles, nulli enim mortalium tantum à Divinâ Majestate

uuu.] L. 2.  
c. 2.

xxx.] 5. Eth.  
c. II.

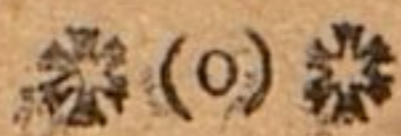
jestate datum est imperium, ut sibi ipsi violentas manus inferat; Possunt hinc pertinere quæ apud Philosophum (xxx.) leguntur: *Ea iusta habenda sunt, quæ in omni virtute lege sunt constituta, ut non jubet lex mortem sibi quemquam consciscere.* Sed nec exempla urgent, incertum est, an milites navales ab Ordinibus Generalibus unquam mandatum acceperint, in dato casu incendendi naves, privato igitur scelere se obstringunt, qui id agunt; Quicquid autem sit de publicâ auctoritate, neminem hominum, Imperatorum, Regum, Principum posse *ἀνθρώπων* imperare innocenti per se manifestum esse debet ex VI. præcepto: NON OC-CIDES. Contra naturam est, propriam carnem suam odio prosequi. Stoicis *ἀντροχρησία* probatur, sapientibus haud item. *Magnus Gustavus Adolphus, Gloriosissimæ Memoriam Rex sui Ducis* facinus non probavit admodum, quod ex eodem *Loccenio* constat: *Erga me, dixit, & regnum masculè & fideliter, erga seipsum sceleratè fecit.*

yyy.] Lib.  
2. de jure B.  
& P. c. xxv.

zzz.] Lib. I.  
Off.

§. XVIII. Duo restant, quæ videntur adhuc urgeri posse; Alterum est, quod Princeps habeat potestatem Civem innocentem petitem ab hoste tradendi; agit hoc de negotio *Grotius* (yyy) *Si civis, scribens, unus quamvis innocens ad exitium ab hoste depositatur, dubium non est, quin deserere possit, si appareat civitatem hostium viribus multò esse impari.* Hæc ibi *Grotius*; Quæ sententia si vera est, non video causam, quæ prohibere possit, quo minus idem civis ad Legationem, ubi mors certa imminet, à Principe cogatur; Alterum charitatem in Patriam obligare posse, ut salute neglectâ propriâ, eidem consulamus, *omnium enim societatum* [explicabo dubitationem verbis *Cic:* (zzz.)] *nulla est gratior, quam ea, quæ cum Repub. est unicuique nostrum; Cari sunt Parentes, cari Liberi, Propinqui, Familiares, sed omnes omnium charitates Patria una complexa est, pro qua, quis bonus dubitet mortem oppetere, si sit ei profuturus.* Quamvis itaq; ex lege justitiæ Civis non sit obligatus, tamen ex officio charitatis obstrictus videri posset, ut ad Legationem se accommodet, etiamsi præsentissima mors eundem sit exceptura. Ast facilè hæc dubia in conflictu data occasione solvemus. Paginae angustia responsa excludit. Hæc itaq; sufficient pro instituti ratione. Veniam ab ætate & rerum harum gravitate, ut spero, apud æquos mihi facile concilio.

D. O. M. Sit Gloria.



05 A 27321

ULB Halle

3

003 782 697



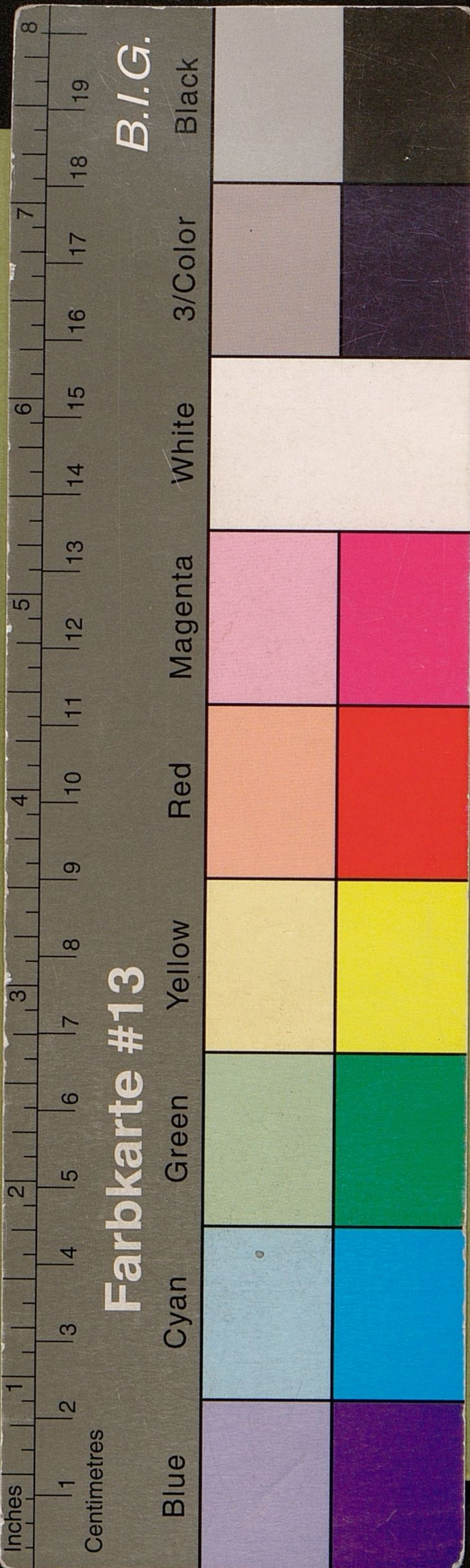
VD 77

sch









Adjuvante Deo  
DISPUTATIONEM POLITICAM  
De  
POTESTATE PRINCIPIS  
COGENDI LEGATUM  
EUNDI AD HOSTES QUOSVIS

In Alma Leucorea

PRÆSIDE

VIRO

*Praecllentissimo atq; Praeclarissimo*

DN. M. JACOBO RÖSERO,

Collegii Philosoph. Adjuncto, & ad Illustrium Sta-  
tuum Evangelic. in Hungaria Gymnasium Eperienze  
vocato Profefs. Publ.

*Domino ac Fautore suo maximè colendo  
publico Eruditorum Examine sistit*

JOHANNES HÜLSEMANNUS  
Lipsiensis.

Ad. d. 19. Decemb. horis antemerid.  
in Auditor. Maj.

WITTEBERGÆ,

In Officinà Finceliana excudebat MICHAEL MEYER.  
Anno 1668.

